

A HŰSÉG SZÉP PÉLDÁJA: RUTH

Nagy a te hűséged (JerSir 3:23)

Ma este, amikor az AMBSZ 100 éves évfordulóján Istent a mi mennyei Atyánkat hozzánk való nagy hűségéért imádjuk, egy kép elevenedik meg bennem. A *Csek Magdi Bibliája*.

Kelownán körbe szoktunk ülni asztalok mellett a biblia órán, s amint helyet kerestem, hogy hová ülhetnék, egy olyan Bibliát pillantottam meg, amelyre majdnem a teljes fedőlapot beborító fehér papíron fekete írással ez állt: *HŰ AZ ISTEN*. A Biblia tulajdonosát akkor még nem ismertem, de mindjárt mellé ültem le. Szerettem volna megtudni, hogy mikor és miért ragasztotta ezt a sokat mondó állítást a Bibliájára, mert nem lehet az, hogy valaki ezt csak dísznek tenné a szép fekete könyvre. Alkalmom adódott azután bőven, hogy megismerjük egymást, de nekem az mondott a legtöbbet, amikor hónapok múlva megmondta neki az orvosa, hogy a rákja kiújult és nem tudnak érte tenni semmit.

Nem siránkozott. Egy percig sem sajnáltatta magát. Olyan biztos volt a tekintete, mint a Bibliájára írt betűk. Hű az Isten. Elrendezte házat és teljes békességgel várta a hazahívó szót. Az ő hű Ura két évvel ezelőtt érte küldte követét, a halált. Magdi tudta a Bibliájából, hogy „közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának: mert, ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg. Azért akár élünk, akár halunk az Úré vagyunk.” Hű az Isten! Ezt valljuk mi is, amikor 100 évre tekintünk vissza.

Fiatal koromban Ruth könyvének az utolsó fejezete ragadott meg, mondhatnám, hogy a romantikus rész. Szerettem a hűség megjutalmazását látni, hogy egy árva idegent, özvegyet, egy jó hírben álló tekintélyes betlehemi férfi megkedvel, megszeret, és feleségül vesz.

Ma Naomi, az özvegyen maradt anyós képe áll közelebb hozzám és azt is szeretném, ha az én menyem úgy látna engem, mint Ruth látta az anyósát.

100 év alatt - amire most visszatekinünk - hány magyar asszony indult el otthonról férje oldalán tengeren túlra, jobb reményében. Legtöbbünk nem befektetésre valóval a táskában, hanem a Bibliánkkal, a Hit Hangjaival és egy angol-magyar szótárral. Ez volt az aktatáskában, de ott volt szívünkben az élő hit. Ott volt Ézsaiás 45. fejezetének első 3 verse, az Úr ígéret: „*En menéndek előtted és az egyetleneket megegyenesítem, az ercajtókat összetöröm és leütöm a vaszárakat. Neked adom a sötétségnek kincseit és a rejtett helyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívtalak, Izrael Istene*”. Ezt az ígéretet akkor ismételtük el, úgy 8 év múlva, Bolíviában, amikor a Jura

törzshöz tett első látogatásunk után fáradtan de boldogan újra az otthonunkba értünk.

Ha valaki tudni szeretné, hogy milyen volt az Amerikába vándorolt magyar asszonyok élete az új hazában, menjen el Békevárra, Kiplingre, Virginia és Pennsylvania bányavidékeire, vagy éppen New Yorkba. Elmondta *Szakács Vilmos* bácsi Kiplingben, hogy az édesanyja az első években sokat sírt. Amikor megkérdezte, hogy miért sír, azt mondta hogy a feje fáj. De én tudtam, mondta Vilmos bácsi, hogy anyámnak a szíve fájt.

Dr. Cserepka Margit testvérnő a Bolíviai missziómezőn használta orvosi táskájával, benne a régi Hit Hangjaival, az Evangéliumi Hírnök asztalánál.

Akiknek volt Bibliájuk és az 1905-ben kiadott szép nagy Hit Hangjai, ilyen mint a *Szűcs Erzsé* még a név is beleevésve arannyal, azok hamar lelki közösséget kerestek. Aztán ott gyülekeztek alakultak, s ott nőttek fel a fiak és az anyaságra készülő leánygyermek; s lettek a fiakból pásztorok, leányokból misszionáriusok. Ma sem tudok úgy gondolni *Molnár Balázs* lelkipásztorra, hogy ne lássam az édesanyját magam előtt – csupa jóság, szeretet, az Úr iránti hűség. Vagy, amikor a *Mónus család*ra gondolok, testvéreink otthonából 4 családot ismertem, akik teljes életüket odaszánva szolgálták a misszióban. Előttem van *Jobb Mariska* néni, valamikor édesapámmal és *Vass Zsuzsikával* a Székelyföldet gyalogolták az evangéliummal. Most *Fancsali néni*-ben ismertem reá Los Angeles városában. De nem győzném sorolni a hűséges idegenbe szakadt feleségeket, Noémikat.

Mert hoztuk magunkkal a családi áhitatok melegét, a valóban ünneppé vált vasárnap reggelek fenséges óráinak, a

könnyeinkkel áztatott úrvacsorai és igehirdetési alkalmaknak az emlékét és életünkre gyakorolt hatását. Marosvásárhelyen, diákkoromban, nagy „lelki szárazság” idején *Dénes Ferenc* tv. szolgált a kicsi imaházban és Krisztus egyházáról tanítva egy idézetet hozott, ami életre szóló kincsem lett. A költő leírja, hogy milyenek látják mások azt a görnyedt hátú, ráncos arcú, beesett szemű asszonyt: *de az az asszony az én anyám*. Ekkor tanultuk meg, hogy a gyülekezet nem lesz tökéletes, gyönyörűséges, amíg az Úr vissza nem jön érte, de mégis olyan, mint az édesanyánk. Így voltam aztán mindig: születésemet, lelki életem fejlődését, fontos lépéseit az életemnek (bemerítés, házasságkötés, a család, testvérektől való elválás), mind oda visz vissza, a gyülekezethez.

Ezeket azért mondtam el, mert így látom én Naomi esetét. Úgy gondolom, hogy Ruth hűsége abból eredt, amit ő ennek az idegenbe vándorolt betlehemi családnak az életéből látott meg. Meleg családi kapcsolat, mély Isten tisztelet, biztonság a bizonytalan helyzetben, kipróbált becsületesség. Ruth egész biztosan nagyon sokat hallott Naomi Istenéről, hatalmáról, gondviseléséről; Naomi nagyon szerette az Urat és az ő népét, az idegen földön is.

Urunk hűségére emlékezve előttem áll a *Csapárei nagy hid*. Cochabambát és Santa Cruz, Bolívia két nagyon fontos városát összekötő út vezetett át rajta. 9 órára rövidítette le a különben 14 órás utat. Nagyon nehéz volt megépíteni és rendkívül költséges. A hid túlsó végét láttuk a mi Bethesda klinikánkról. Sziklára épült. A baj mindig a felőlünk levő oldalon volt. Homokos talajon pihent és minden nagyobb áradás kimosta kisebb vagy nagyobb szakaszát a hídnak. Sok időbe és pénzbe került, amíg újból helyre állt a forgalom. Ott állt a drága építmény hónapokig hasznavehetetlenül, mert a mi oldalunkon homokra építették.

Kimondhatatlanul nagy ára volt a hídnak, amelyet Isten épített, hogy a hozzavezető út járható legyen számunkra. Egyszülött fiának a kereszt halálába került. Bűnné lett az Úr Jézus, a mi megváltásunkért.

Hogy áll ez a drága híd a mi oldalunkon? Mert mostanában is nehéz idők járnak, még nagyobb áradások is jöhetnek. Ha a mi oldalunkon homok az alap, elsodródhat az összekötő rész. Az ő hűségére számíthatunk. Ha baj van, akkor a hibát ezen az oldalon keressük...

Ha hoztatok valamit otthonról, értéket, ne engedjétek, hogy lekopjon rólatok csak azért, mert a 21. században élünk. Ne engedjétek, hogy az ár elvigye azt, ami a legnagyobb érték. Legyünk olyanok, mint Naomi, akinek az életében meglátják az Urat a menyek és unokák ➔

MILYEN AZ ISTEN HŰSÉGE ÉS MIT VÁR EL TŐLÜNK CSERÉBE?

Amikor Isten száz éven keresztül hűségére emlékezünk, akkor a Jeremiás Siralmaiból szeretnék egy rövid részletet felolvasni, amely így hangzik:

Szeret az Úr, azért nincs még végünk... irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztályrészem – mondom magamban – ezért benne bízom.

Mielőtt megfelelénk a címben feltett kérdésre, elemezzük ki egy kicsit, hogy **mi a hűség?** A Magyar Értelmező Szótár szerint a hűség *“valakihez, vagy valamihez való állhatatos, kitartó ragaszkodás.”* Ilyen a mi Urunk magatartása gyermekeivel és egyházával szemben! A végletekig ragaszkodik hozzánk. Tülnéz hibáinkon és bűneinken, s azok dacára vezet és áld. Ennek köszönhetjük, hogy sok változás és viszontagság, valamint óriási távolságok dacára, még ma is együtt működhetünk az Amerikai Egyesült Államokban, Canadában, Ausztráliában, és Magyarországon élő testvéreinkkel is.

Hogy még mind- eddig fennáll a Szövetségünk, az annak a jele, hogy Istennek még terve van velünk!

Mátrainé Fülöp Irma testvérnő (a kép a Nőszövetség díszvacsoráján készült).

De mit vár el érte tőlünk cserébe?

Nem mast, mint mindvégig tartó hűséget Őhozzá, gyülekezeteinkhez, testvéreinkhez, és szolgálatainkhoz. Ha így van, meg kell vizsgálnunk néhány kérdést:

Hogyan nyerhetünk hűséget?

Kitől tanulhatjuk meg a hűség gyakorlásának titkait?

S milyen következményekkel jár a hűség elsajátítása és gyakorlása?

A HŰSÉG SZÉP PÉLDÁJA: RUTH

folytatás

Hogy majd tarthassuk Obedet az ölünkben, reménységben. Az unokáinkat ne kelljen majd sírva féltünk és takargatnunk a világ támadásai elől, hanem örömmel reménykedhessünk abban, hogy ott vagyunk a megváltás vonalában, mint egy láncszem.

Céllal hozott az Úr idegen földre. Úgy akar minket használni, mint az Ő nagy tervében épített hidat. Legyünk a megváltás eszközei idegen földön is! Hálások az elődökért és reménységgel tartjuk terdeinken a jövő gyermekeit!

Dr. Cserepka Margit

Hogyan nyerhetünk hűséget?

Elsősorban tudomásul kell vennünk, hogy a hűség nem egy velünk született erény. Alaptermészetünkél fogva ugyan lehet, hogy némelyikünk hajlamosabb a hűségre, mint sok más. De szörnyű próbák, nehézségek és keserű csalódások könnyen rávesznek bármelyikünket a hűtlenségre. Kérdezzük csak meg egy-két mostanában megcsalt feleségtől vagy férjtől, hogy mi a legnagyobb kísértése? S megtudjuk, hogy legelső és legnagyobb kísértése a *visszacsalás*. Mert összeroncsolt szíve elégtételre vágyik! Arra, hogy a másik is érezzen ugyanolyan, vagy még nagyobb fájdalmat, mint amilyet ő okozott. Ezért fontos, hogy Istentől nyerjük el az igazi hűséget mégpedig úgy, hogy Jézus befogadásával egyidőben, vagy utána mihamarabb, vagy akár most; teljesen oda is szánjuk magunkat a Jézus behívásakor szívünkbe költözött Szent Léleknek. Mire ő ígérete szerint *“betölt,”* illetve uralni, folyamatosan használni, és tisztogatni kezd. Majd ennek következtében idővel megtermi bennünk a Szent Lélek gyümölcsének különböző fürtjeit, melyek közül az egyik a hűség! Tehát, amikor már teljesen átadtuk az uralmat a Jézus befogadásakor belénk költözött Szent Léleknek, akkor **Ő termi meg bennünk a hűséget.** Mert a hűség egy gyümölcs, illetve eredmény! Nem egy egyéni fáradozással vagy akaraterővel elért erény.

Kitől tanulhatjuk meg a hűség gyakorlásának titkait?

Természetesen Jézustól. Ő adta a legjobb példát erre vonatkozólag is, mivel Atyjához a legnagyobb kísértések és nehézségek között is hű maradt. Hogyan tette? A kísértések között úgy, hogy Isten igéjét idézte ismételtelen, és hangosan a Sátán szemébe; mire annak előbb-utóbb el kellett menekülnie. Jézustól tanulva ne csak tanulmányozzuk vagy olvassuk a Bibliát, hanem tanuljunk meg kívülről is több fontos verset. Akkor bárhol és bármikor kísértene minket a Sátán, a Szent Lélek eszünkbe juttathatja az odaillő verseket s — hangosan idézve azokat — mi is elzavarhatjuk a Sátánt.

Aztán Megváltónk abban is példát adott, hogy a kísértések és nehézségek között bátor és erős maradt. Ezt Isten földi gyermekeitől is elvárja. Sőt választott népének és Józsuének meg is parancsolta, hogy — negyven éves pusztai vándorlásuk alatt hűségéről szerzett tapasztalatuk alapján — legyenek bátrak és erősek, amikor bevonulnak az Igéret Földjére (Józsué 1). *Mi meg Isten 100 éves hűségéről szerzett tapasztalatunk alapján maradhatunk bátrak és erősek.*

Azonkívül Jézus állandó imakapcsolatban is volt az Atyával. Rendszeresen

félrevonult, hogy beszéljen vele imában. Azonkívül bármikor szüksége volt Atyja támogatására, ott helyben is mindig felkiáltott. Erre is szükségünk van! Majd a keresztrefeszítés előtti haláltusában meg úgy állt ellene a hűtlenség kísértésének, hogy — akaraterjének megfeszítésével — határozottan kijelentette és igényelte az Atyától, hogy *“Ne úgy legyen, ahogy én akarom; hanem ahogy Te!”* Pedig az ő földi, fizikai testének más volt az akarata. Az ő földi, fizikai teste nem kívánt szenvedni, nem akarta átélni a kereszthalál borzalmaikat. Az ő földi, fizikai teste azért esedezett, hogy *“Ha lehetséges múltjék el tőlem ez a pohár!”* De ő — ennek dacára az Atya akarát helyezte saját akarata és vágya elé. Ezt is megtanulhatjuk tőle!

S milyen következményekkel jár a hűség elsajátítása és gyakorlása?

“Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2:20). Vagyis, ha kitartóan; nem csak itt-ott, nem is csak félig-meddig, vagy csak egy ideig aztán tovább nem; hanem egyfolytában, halálunkig hűek maradunk Istenhez, akkor hűségünkért odaát **koronát kapunk!**

Isten hű marad az övéihez. Már száz éve hű maradt az Amerikai Magyar Baptista Szövetséghez és 94 éve a Női Szövetséghez is. Gyengéden vezette, ápolta, megtartotta működését; mert célja volt és van még vele. Cserébe csak azt várja el tőlünk, hogy **mi is maradjunk hűségesek Őhozzá.** Mégpedig úgy, hogy a Jézus befogadásakor vagy — ha még eddig nem tettük meg — akkor most, **teljesen szánjuk is oda magunkat** a Jézus behívásakor belénk költözött Szent Léleknek, hogy uralhasson, tisztogathasson és megteremthesse bennünk — többek között — a **hűség gyümölcsét. Meg úgy, hogy Jézus példáját követve megtanuljuk a hűség titkait is.** Azaz a kísértésekkel Ige-idézetek által felvett csatát; a kitartó bátorságot és erőt; Az Istennel való hűséges imakapcsolatot; s az ő akarátának mindenkor a mienk elé való helyezését. Mire odaát elnyerjük **az élet koronáját.** Vállaljuk ezeket?

Én szeretném vállalni.

Ha Te is, akkor imádkozz velem így: *Drága Megváltóm! Köszönöm, hogy hívásomra már a szívembe költöttél. Kérlek vedd át — ismételtelen, vagy életemben először a teljes uralmat is. Kérlek uralj, tisztogass, használj és teremd meg bennem a Lélek gyümölcsének minden egyes fürtjét; köztük az örök hűséget is. Segíts mindvégig hűnek maradnom hozzád. Az Atya dicsőségére s a Jézus nevében kérem ezeket. Amen.*

Mátrainé, F.I. 2008. július 18.

„SZERET AZ ÚR, AZÉRT NINCS MÉG VÉGÜNK...”

Elhangzott Chicagóban, az AMBSZ 100. éves jubileumán

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a 100. születésnapját ünneplő Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség jubileumi alkalmán itt lehetek közöttetek Chicagóban és köszönhetlek benneteket az óhazai testvérek nevében. Nem ismeretlen terület számomra az amerikai magyar baptista missziómező. A Clevelandi Magyar Baptista Gyülekezet meghívása nyomán ugyanis 22 évvel ezelőtt jöttem először köztetek családommal együtt lelkipásztori szolgálatra. Küzdelmeivel együtt is szép éveket éltünk át abban a négy és fél esztendőben, amit közöttetek töltöttünk. 1990-ben tértünk vissza Magyarországra, mivel azt kaptuk az Úrtól, hogy az óházában kell folytatnunk szolgálatunkat.

Visszaemlékezem 1990. júliusára, amikor egy ehhez hasonló forró napon, a Clevelandban egyesített Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség történelmi-nek nevezett konferenciáján dr.

Dr. Mészáros Kálmán
igét hirdet a jubileumon

Udvarnoki Béla testvér, a szövetség akkori tiszteletbeli elnöke hívott az emelvényre Vadász János testvérral együtt, hogy clevelandi lelkipásztori szolgálatunkat befejezve áldó imádsággal rendeljen ki bennünket a magyarországi missziómunkára, az amerikai szövetség nevében. Akkor Udvarnoki testvér ezt mondta: „Vadász testvéreket a Déli Baptista Szövetség küldi a misszióba, Mészáros testvéreket pedig, a Szentlélek rendelte ki és küldi az óhazai testvérek megsegítésére.”

Meggyőződésem szerint természetesen Vadász testvérék is a Szentlélektől kapták a küldetésüket, hisz áldott munkát végeztek annak idején ők is Magyarországon és Erdélyben. Együtt indultunk, ők időközben már visszatértek Amerikába, én pedig 18 év után most ismét itt vagyok előttetek. Ti küldtetek ki a hazai misszió megsegítésére, hívásokra most visszajöttem erre az ünnepre, hogy veletek együtt örüljek. Mivel nagyon közel van hozzám az itt töltött időszak és az Amerikában élő magyar baptista közösség múltja és jelene, ezért nagyon köszönöm a lehetőséget, hogy veletek ünnepelhetek. Öt gyermekem közül most ketten – Gyöngyvirág és Illés – kísérték el erre az útra, akik az elmúlt tíz napban részt vehettek a kanadai Rámai Táborban megrendezett kontinensközi magyar baptista ifjúsági találkozón, ahol beszámolóik szerint nagyon jól érezték magukat.

Mindezek után forduljunk Isten ígéje felé, és hallgassuk meg a jubileumi konferencia vezérigéjét Jeremiás próféta könyvéből: „Már azt gondoltam: nem lehet reménykednem és bízokodnom az Úrban! Gondolj nyomorúságomra és hontalanságomra, az örömrre és a méregre! Mindig erre gondolok és elcsügged a lelkem. De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztláyrésem – ezt mondom magamban. Ezért benne bízom. Jó az Úr a benne bízókhoz, a hozzá folyamodókhoz. Jó csendben várni az Úr szabadítására.” (Jer. Sir. 3:18-26)

Ezen a jubileumon 100 esztendőre tekintünk vissza, de nem akármilyen 100 esztendőre. Ha a mi magyar történelmünket szemléljük, azt a mintegy 1000-1100 évet, amióta ismert a történelmünk a Kárpát-medencében, ó mennyi vihart élt már meg magyar nemzetünk. Voltak válogatottan nehéz időszakok tatárdúlás, török megszállás, osztrák uralom, de olyan tragikus évszázada a magyarságnak, mint az elmúlt 100 esztendő, nem volt még soha. Kezdődött azzal, hogy egy évszázaddal ezelőtt, a költő szavait idézve: „kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk”. Ezzel indult el az amerikai magyarság történelme. Ez volt az első felvonás. A nyomorúságból, a nincstelenségből, az elkeseredett állapotból nem láttak más kiutat honfitársaink, minthogy áthajózzanak Amerikába szerencsét próbálni, hátha jobb lesz itt az élet. Először úgy tűnt, hogy igen, könnyebb itt a megélhetés. Maguk után hívták családtagjaikat, gyermekeiket, rokonaikat. Az új hazába érkezők között egyre nagyobb számban voltak magyar baptisták is. Aztán hirtelen még rosszabbra fordult az óhaza sorsa. Jött az I. világháború, majd a történelem legigazságtalanabb nagyhatalmi döntése Trianon, országunk darabokra szakítása. Nem csoda, hogy kitört a II. világháború is, ami következett az elsőt lezáró, kellően át nem gondolt kényszer békediktatumból.

E nyugtalan évtizedekben jó táptalajra talált Európában a kontinentst véglegesen megosztó és romba döntő, nemzeteket és nemzetiségeket egymás ellen fordító „barna”, majd „vörös” diktatúrák istentelen ideológiája. Forradalmak és ellenforradalmak, a szabadság felcsillanó reménye, majd a módszeres megtorlás és sötét elnyomás évtizedei váltották a Kárpát-medence térségében egymást. Ember embernek volt farkasa, nem volt bizalom egymás között, rosszhiszemű feltételezések rontották meg sokszor a testvéri kapcsolatokat is. Ezek az egymást követő okok és tragikus események

kényszerítették újabb és újabb hullámban szülőföldjük elhagyására hazánk fiait és találtak sokan befogadó otthonra a nyugati szabad világban és itt Amerikában.

Sorsotok nem közömbös számomra sem. Hisz nekem is fáj a szívem, amikor azt hallok, hogy a statisztika szerint, mintegy másfél millió magyar honfitársunk él ma is itt Észak-Amerikában. Lehet ennek örülni is, hisz jó dolog, hogy sokan talán megtalálták boldogulásukat itt ezen a kontinensen. De hány embernek és családnak a sorsa, meghiúsult álma, összetört reménysége van egy-egy itt élő család története mögött! Egy ország sorsa, amelynek kihatása van egyéni életünkre, nemzetünk sorsfordító állomásai, ami kikerülhetetlenül összekapcsolódik a mi élethelyzetünkkel is.

Jeremiás egy a miénkhez hasonló tragikus sorsú nemzetnek volt a prófétája a Krisztus előtti 580-as években, aki nagy idők tanújává vált. Isten fiatalon elhívta őt a szolgálatra, aki minden tiltakozása ellenére meg kellett, hogy hallja: nemzetek fölé rendellek. Jeremiás remegve – igazából még pontosan nem is értve mi lesz a dolga – igent mond. Nagy bátran elkezd hirdetni Istennek nagyságos dolgait, megtérésre, új életre intő szavát. A Jeremiás által meghirdetett prófécia lényege, hogy Isten esélyt kínál egy nemzet számára. Hiszen olyan sötét fellegek közelednek az óhaza fölé, amely ha végső sötétbe borítja az eget, ott kő kövön nem marad. Évtizedeken keresztül ez a bátor próféta fáradhatatlanul hirdette: Nemzetem, fordulj Isten felé, hisz máskülönben nem kerülheted el ítéletedet.

Ha megtér ez a nép, ha ismét hozzám fordul, megkegyelmezek neki. A kortársak közül sokaknak nem tetszett ez a beszéd, különösen azok, akik más ideológián nőttek föl, akik más segítségben reménykedtek. Összeköttetéseket kerestek kelettel és nyugattal, északkal és déllel. Szövetkezni próbáltak a nagy és tekintélyes nemzetekkel, tőlük remélve problémáik megoldását. Jön majd Egyiptom, Szíria, vagy Babilon és a többiek, azt gondolva, hogyha valamelyik nagyhatalomnak az árnyékába kerülnek, talán az ellenségeik is megrettennek és az országukat fenyegető végső összeomlást is elkerülhető lesz.

Ilyen álmok mindig vannak egy nemzet életében, különösen, ha kicsi. Futkos jobbra és balra, mindenféle szövetségekkel szeretné magát bezizosítani. Egyetlen egy szövetséget hanyagol el csupán és hogy figyelmen kívül: azt, amit Isten kötött velük. Jeremiás sír és zokog nemzete sorsa miatt, mert hiába szólt és figyelmeztetett, semmibe vették szavát.

Jeremiás súlyos kudarcként élte meg nemzete romlását, országa pusztulását.

Most ott ül Jeruzsálem romjain, látja a ledöntött oltárt, a szétdúlt templomot, az elveszett fővárost, a kifosztott országot, és a szomszédos népek diadalát, akik tort ülnek az ő nemzete romlásán. Ott sir a romokon és fölteszi magában a nagy kérdést: érdemes volt az Istenre hallgatni, hozzá hűségesnek lenni, élete kockáztatásával is a szolgálatban kitartani, igéjét fáradhatatlanul hirdetni? Hányszor akarták megfélemlíteni, börtönbe zárni, ciszternába dobni és hallgatásra kényszeríteni. Hányszor vetették oda neki gúnyolódva: Ne beszélj nekünk itt megtérésről, megújulásról, nemzeti lelki ébredésről, Isten felé fordulásról! És most itt a következmény.

Jeremiás azt mondja ebben az őszinte önvallomásában: „Már-már én is azt gondoltam, nem lehet tovább reménykednem az Úrban.” Mintha Isten cserbenhagyott volna engem is, nemzetemet is, hisz az igazaknak is szenvednie kell a hamisak miatt és helyett. Az igazakra is sújt Isten büntetése? Nem úgy van, hogy az igaz kikerülhetik a bajt? Az ártatlanok százainak, ezreinek és millióinak is szenvednie kell az istentelenek rossz döntései miatt? *Már én is meginogtam, érdemes volt az Úrban bízni, hozzá kiáltani napról-napra igéjét komolyan venni és hirdetni. Gondolj nyomorúságomra, Uram, gondolj hontalanságomra, az öröme, a sok-sok mérege, ami mindezzel együtt jár. Mindig erre gondolkodok és elcsügged a lelkem – mondja keserűen a próféta.*

A mondatnak azonban nem itt van a vége. Jeremiás próféta így folytatja, és azt hiszem, ennek az igének itt van a fordulópontja: *De újra megdöntöttem és reménykedni kezdtem. De újra végigdöntöttem és azt mondtam magamban, az nem lehet igaz, hogy nem Istené az utolsó szó. Az nem lehet igaz, hogy annyi fájdalomra, imádságra Isten ne kezdene valami újat, és amikor erre gondolok ismét reménykedni kezd a szívem.*

Drága testvéreim! Nem tudom, ti hol tartotok panaszaitok felsorolásában. Mi magyarok nagyon jól értünk a panaszkodáshoz, az elégedetlenséghez. Nekünk mindig van panaszunk, nekünk semmi sem jó. Se otthon nem volt jó, és valljuk be, itt se mindig jó. Ha csak rossz hírekből táplálkozunk nemcsak magunkat, de egymást is lehangoljuk. Pedig Isten jó hírt, evangéliumot akar hirdetni nekünk, hogy minden nyomorúságunk és minden bűnünk ellenére, gyengeségünk ellenére szeret az Isten, és újat akar kezdeni velünk.

Jeremiás azt mondja: „Ha újra megdöntöttem, reménykedni kezdek. Szeret az Úr, ezért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma. Nagy a te hűséged. Az Úr az én osztályrészem, mondom magam-

ban, ezért benne bízom.” Drága magyar baptista testvéreim itt, és szerte a nagyvilágban. Fordulópontot jelenthet személyes életünkben, családjaink életeink, gyülekezeteink, szövetségünk életében, ha mi is eljutnánk erre a nagy felismerésre. De ha még egyszer végiggondolom, hűséges az Úr, még ha én százszor és ezerszer hűtlen is voltam hozzá, nem érdemlem meg az ő irgalmát, ő mégis hű az ő népéhez, az ő ígéretéhez, az ő szövetségéhez. Osztályrészem az Úr, Ő rendelte ki az én örökségemet. Benne bízom, mindannak ellenére, amit most látok.

Általában a mi ítéletünk azokból az információkból fakadnak, amik hozzánk eljutnak. Azért hozunk sokszor rossz döntéseket, mert nem tiszta forrásból származnak az információink. Testvérek, ha jó döntéseket akartok hozni, személyes, családi, gyülekezeti életekben, a tiszta forráshoz forduljatok. Emberek által manipulált rossz hírek helyett, forduljatok Isten felé és az Ő igéje felé. Jeremiás is ezt tette. Szeme előtt csak romok voltak. Egy összedőlt ország egy ítéletre jutott nép, amely megérdemelte Isten büntetését. De nincs a történetnek vége. A történelem Ura újból és újból megszólítja a világ népeit, el akartok pusztulni, tönkre akartok menni? Forduljatok vissza hozzám, vegyétek komolyan az én törvényemet. Törvénytelen-ségekre, hazug életre, szövetségsegesre, korrupcióra Isten nem adhatja az áldását. Ezeknek háborúság, megosztottság, pártoskodás, rágalmozás, rossz előítélet a vége. Ezek nem tiszta forrásból, nem felülről erednek. Azt mondja Jakab apostol, hogy ahol ezek tapasztalhatók, ott a nagy szétdobáló, a Sátán a tanácsadó.

Bennünket azonban szeret az Úr, ezért nincs még végünk. Azért adott esélyt arra, hogy el tudj jönni ide Chicagóba, hogy a lelkedre beszéljen. Lehet, hogy most csak a magad, vagy mások összedőlt életének romjait látod, de tudd meg, hogy szeret az Úr, azért nincs még véged. Megújul irgalma feletted, és minden vétked és bukásod ellenére helyedre akar állítani. Csak az Istenben hívó embernek adatik meg, hogy túllásson az evilági korlátokon. Hit nélkül nagyon keserves élet vár rád. Biblia nélkül nagyon reménytelen az életed. Isten nélkül sötétben látod a jövőt, de ha Isten él a szívedben reménység támad a lelkedben. Ha az Ő szövetsége fontos számodra és a Bibliában kijelentett akaratához szabad az életedet, és nem térsz el attól se jobbra, se balra, élő reménység járja át a szívedet. A legszomorúbb pillanatokban is, még a gyász legkeserűbb óráiban is reménység lehet, mert Ő él, és fel fog támasztani, aki harmadnapra feltámadt és azt mondta, hogy: *én vagyok a feltámadás és az élet, és aki énbennem hisz, ha meghal is él! Hiszed-e ezt?* Jézus Krisztussal a szívedben, benne való reménységgel cso-

dálatos élet vár rád, nemcsak Amerikában, hanem az óhazában is, sőt az elszakított országrészekben is. Ha a világ bármely pontjára is vetett az élet, ha Istenben bízó ember vagy, a helyeden lehetsz. Ha Isten nélkül élsz, bárhova is futsz, boldogtalan élet vár rád.

Ezen a jubileumi konferencián nyisd meg szívedet és tégy fogadalmat Isten színe előtt. Kérd hittel Őt imádságban: *Uram, nemcsak azt akarom látni, ami most körülöttem van. Nemcsak a romokat akarom látni, nemcsak összedőlt életsor-sokat, hanem azt akarom látni, amit Te akarsz ebből kihozni. Én odatesszem az életemet a te szent kezvedbe, odatesszük a mi közösségünknek, a mi egyházunknak, a mi szövetségünknek az életét a te kezvedbe. Most ilyen gyarlóan nézünk ki, de szeretnénk olyanná válni, amilyenné te akarsz bennünket tenni. Népedd, követeiddé akarunk válni, szerte a világban, amerre szétszórta bennünket. Tisztíts meg, újíts meg, tégy alkalmassá erre bennünket. Kérjük ezt Fiad, az Úr Jézus érdeméért. Amen.*

Dr. Mészáros Kálmán
A Magyarországi Baptista Egyház
elnöke

VISSZHANG

Az első gondolatom az volt, amikor az értesítést megkaptuk az alkalomról, hogy hosszú az út, a vezetés, nem megyünk el.

Aztán... nem lesz még egy ilyen alkalom, kitelik az időből, elmegyünk.

Kinyomtattam az útirányt, Mississauga – Chicago, nem komplikált. Volt akinek segítséget is tudtunk nyújtani abban, hogy velünk jöhettek.

Nagy örömünkre pénteken délelőtt jó időben oda is értünk, kicsit lehangolt, hogy amikor már helyben voltunk, akkor merült fel a probléma, hogy a sok épület közül melyikbe is kell menni, és több mint egy óras kérdezősködés után akadunk össze ismerősökkel, akik útba tudtak igazítani.

Azután már minden simán ment, szép kényelmes szállás, étkezés, régen látott testvérekkel való találkozás, a gazdag program, amit volt hogy este jó későig is örömmel hallgattunk.

Jó Atyánk hűsége végtelen, megerősödött ez a hit bennünk a visszaemlékezéseken, bizonyágtételeken, énekeken keresztül és hálaadásra, dicsőítésre hangolta szívünket.

Élmény volt hallgatni a gyermekek, fiatalok énekét, az összevont énekkar, zenekar szolgálatát.

Búcsúzásul Urunk áldását kértük az előttünk levő útra, gyülekezeteinkre, szövetségünkre és az Ő vezetését mindenben

Igazán megérte elmenni és résztvenni ezen az egyedülálló alkalmon.

Tóth Győzőné